

לתגובות וזעזועות: שגיאת 054-6868199

העלון מוקדש לעילוי נשמת:
בנימין בן סולי ז"ל, חביב בן סולי ז"ל,
בתיה בת סולי ז"ל, גבריאל בן מורוד ז"ל,
מיכאל בן מורוד ז"ל, רחמים בן מורוד ז"ל
יחזקאל בן יהודית ז"ל, דבורה בת טובה
ז"ל, ישראל בן חנה ז"ל, דבורה בת מרים
ז"ל. לקבלת העלון במייל – לשלוח
הודעה ל: sagif_@walla.co.il

שְׁבֵט שְׁלוֹם

בס"ד עלון מס' 124 לשבת 20.12.2013 – תשע"ד טבת יז

זה השער לה' עדיקים יבוא בו

שְׁמוֹת

וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מִצְרִימָה אֵת יַעֲקֹב אִישׁ וּבֵיתוֹ בָּא (א,א)
אחד הניסיונות הגדולים ביותר של היהודים שומרי התורה שהגיעו לאמריקה לפני שנים – שלושה דורות, היה בעניין השבת. מלבד זה שלא היו בנמצא הרבה מקומות עבודה, הרי גם באלה שכבר היו, התנאי לקבלת העבודה היה שיעבדו שבעה ימים בשבוע! סיפור מופלא סופר על אחד היהודים באותה תקופה, שעמד בגבורה בניסיונות קשים, ופטר מעשרות מקומות עבודה. הסיבה היחידה לפיטוריו היתה שהוא סירב בתוקף לחלל את היום הקדוש יום השבת. אותו יהודי לא התנגד לפיטוריו, רק בקשה אחת היתה בפיו מכל אותם מנהלים שפיטרוהו: בבקשה תכתב לי אישור שהנך מפטר אותי. "המנהלים לא מצאו שום סיבה שלא לכתוב וציידו אותו בפתקים המעידים על פיטוריו. איש לא הביץ לשם מה הוא זקוק לפתקים אלו, גם בני ביתו. לשאלת אנשי ביתו לשם מה הוא זקוק לאותם פתקים, ענה בחיך: המתינו בסבלנות. לא ירחק היום ואגלה לכם את הענין". הסוד הגדול התגלה רק... בחג סוכות. כאשר הגיע החג וביקשו הילדים לתלות את קישוטיהם בסוכה, אמר להם האבא: "גם לי יש קישוט וברצוני שהוא יתלה במקום המרכזי ביותר בסוכה!". פתחו הילדים את עיניהם בתימהון ולא ידעו למה הוא מתכוון. ואז הוציא האבא את הפתקים שקיבל מהמפעלים – פתקי הפיטורין, ואמר בשמחה ובהתלהבות: "זה הקישוט היפה ביותר שלנו. בכך אנחנו מוכיחים לבוראנו יתברך ויתעלה, שאנחנו מקשטים את השבת ועושים את רצונו בלבב שלם. "מיותר לציין, שכל בניו ובני ביתו של אותו יהודי צמחו לתלמידי חכמים מפוארים והעמידו משפחות למופת בכרם בית ישראל. סיפור נפלא זה סופר בספר "עלינו לשבח", ואם תשאלו כיצד הוא קשור לפרשתינו? ובכן רבינו "בעל הטורים" כותב על הפסוק: "וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַבָּאִים מִצְרִימָה אֵת יַעֲקֹב אִישׁ וּבֵיתוֹ בָּא", "אֵת יַעֲקֹב אִישׁ" סופי תיבות שְׁבֵט, לומר לך שבשביל שבת ומילה ששמרו במצרים נגאלו.

הָבָה נִתְחַפְּמָה לוֹ פֶּן יִרְבֶּה וְהָיָה כִּי תִקְרָאנָה מִלְחָמָה וְנוֹסֵף גַּם הוּא עַל שְׁנֵאֵינוּ וְנִלְחַם בָּנוּ וְעָלָה מִן הָאָרֶץ (א,י)
פירש הרב "שמח ישראל" זצ"ל: חייב כל אדם לומר לעצמו "הָבָה נִתְחַפְּמָה" ליצר הרע ונפר את עצתו, ולא ניכשל אפילו בעבירה קטנה, ומדוע? "פֶּן יִרְבֶּה" כי עביר גוררת עבירה ויתחיל תהליך הידרדרות "וְהָיָה כִּי תִקְרָאנָה מִלְחָמָה" כלומר כאשר מידת הדין תהיה חלילה מתוחה "וְנוֹסֵף גַּם הוּא עַל שְׁנֵאֵינוּ" כמו שאמרו שהיצר הרע בעצמו מקבל רשות להפריע מן האדם "וְנִלְחַם בָּנוּ וְעָלָה מִן הָאָרֶץ" ויש לו רשות להמיתו חלילה, על כן החכם עיניו בראשו, ונמנע מליפול ברשתו של היצר הרע!

וַיִּמְרְרוּ אֶת חַיֵּיהֶם בְּעִבְדָּה קָשָׁה בְּחֹמֶר וּבִלְבָנִים (א,יז)

היצר הרע ממר את חיי האדם בכדי שלא יעבוד את ה', פעם "בְּחֹמֶר" היינו בחומריות שמניעו למלא את תאוותיו, ופעם "בִּלְבָנִים" מכניס בו גאוה שמראה לו ש"כולו הפך לבן" ומעשיו מושלמים, כך נכנסת באדם עצלות.

וַתִּירָאן הַמַּיִלְדֹת אֶת הָאֱלֹהִים וְלֹא עָשׂוּ כַּאֲשֶׁר הָבֵר אֱלֹהֵינָן מִלֶּךְ מִצְרַיִם וַתַּחֲיִין אֶת הַיְלָדִים (א,יז)
פעם אחת בא אל רבי ישראל מאיר הכהן, בעל ה"חפץ חיים", אחד מתלמידיו ושאלה בפיו: אחת הקהילות בליטא הזמינה אותו לכהן כרב הקהילה, אולם ירא הוא לקבל על עצמו משרה כה חשובה, מחשש שמא ייכשל ויורה או יפסוק שלא כדין. בני הקהילה אינם מרפים ממנו, וחוזרים ומבקשים ממנו לקבל את המשרה החשובה. ודאי שעליך לקבל את משרת הרב – ענה ה"חפץ חיים" – ואוכיח לך שכן הוא, משום שבפרשת שמות מובא, כי מלך מצרים דרש מהמייילדות העבריות להמית כל בן שיולד, ומעידה התורה שהמייילדות יראו את האלוקים ולא עשו כדברי פרעה. לכאורה קשה, מדוע אחרי שפרעה ביקש מהמייילדות דבר כה נורא – להמית כל בן – לא פרשו המייילדות מעבודתן? אלא – השיב ה"חפץ חיים" – דווקא בגלל יראתן את האלוקים לא עזבו את תפקידן, כי חששו שמא במקומן תבואנה מייילדות אחרות, אשר ישמעו בקול פרעה

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

וימיתו את הילדים, משום כך נשארו בתפקידן והחיו את הילדים. הוא הדבר גם ברבנות – סיים ה"חפץ חיים" – דווקא משום שהנך ירא שמים, ודואג אתה לבני הקהילה שלא יכשלו בפסק שאינו הגון, עליך לקחת את המשרה לעצמך, כי מי יודע? אם לא תקבל עליך את המשרה, מי יבוא במקומך?

וּתְפַתַּח וּתְרַאֲהוּ אֶת הַיֶּלֶד וְהִנֵּה נֶעֶר בְּכַה וּתְחַמַּל עָלָיו וּתְאָמַר מִיִּלְדֵי הָעֶבְרִים זֶה (בו), משמע מהפסוק שכתוצאה מקול בכייתו של משה, אמרה שהוא "מִיִּלְדֵי הָעֶבְרִים", ויש לדייק מניין ידעה זאת? אולם נראה לומר, על פי מה שסיפר גדול אחד הר"ר אריה לייב ז"ל, שפעם אחת יצאה פקודת גרוש על יהודי ארץ "בעהמען", בהיוודע דבר הגזירה, התכנסו היהודים והחליטו לשלוח חכם גדול שיתייצב לפני שר הפנים וינסה לבטל את רוע הגזירה, כשבא החכם מול השר נתן קולו בבכי עז מבלי יכולת להפסיק ובקול גדול התחנן על נפשו, השר נדהם מעוצמת קולו הגובר והולך, ושאלו מדוע הוא זועק בקול גדול כל כך? כנה לו החכם: קולי מהול בקולות בכיותיהם של אחי היהודים הזועקים ומתחננים לבטל רוע הגזירה, לכן קולי כ"כ גבוה ועצום. בדומה לזה אפשר ליישב בנידון שלנו, הנה כתוב **וְתְרַאֲהוּ אֶת הַיֶּלֶד וְהִנֵּה נֶעֶר בְּכַה** ומקשה הגמרא (סוטה יב): שמצד אחד כתוב שהוא "יֶלֶד" ומצד שני קורא לו הכתוב "נֶעֶר", אלא מתרצת הגמרא, שבאמת היה משה תינוק קטן בן שלושה חודשים, אך קול בכייתו היה נשמע כקול נער מבוגר בשנים. ובת פרעה כששמעה את קול בכייתו של משה, השתוממה ואמרה: הרי הוא תינוק שנולד ואיך יתכן שקולו כל כך גבוה וחזק כנער שלא כדרך הטבע, אלא – למדה מזה בתיה – כנראה שהוא מִיִּלְדֵי הָעֶבְרִים הנאנקים ונאנחים מהעבודה הקשה והשעבוד, והוא זועק לא רק בשבילו אלא בשביל עמו, וקול בכייתו מעורב עם קולותיהם של אחיו, ולכן קולו גדול, ומדויק היטב. (פניני הבן איש חי דף רפח-רפט).

וַיִּפֶן כַּה וְכַה וַיִּרְא פִּי אֵין אִישׁ וַיִּיָּף אֶת הַמִּצְרִי וַיִּטְמְנֵהוּ בַּחֹל (ביב)
"וַיִּרְא פִּי אֵין אִישׁ" – עתיד לצאת ממנו שיתגייר (רש"י). לכאורה, דברי רש"י אינם מובנים, אם המצרי חייב מיתה אז מה אכפת למשה אם עתיד לצאת מתולדותיו משהו שיתגייר או שאין סיכוי לכך? מסביר הגרי"ז מברייסק שבהמשך מפרש רש"י שמשה הרג את המצרי בשם המפורש. ומדוע הרגו בשיטה זו? ניתן להבין את הסיבה על פי מה שפסק הרמב"ם (מהל' מלכים פ"י ה"ג) שגוי שהכה איש מישראל, אפילו רק חבל אותו קלות בלבד, חייב מיתה אך אינו נהרג. כלומר, הוא חייב מיתה א לא בידי אדם אלא בידי שמים. וזו הסיבה שמשה הרג את המצרי בשם המפורש, שכן זוהי מיתה בידי שמים. אך כעת גם ברור מדוע התחשב משה במה שעתיד לצאת מהמצרי, כי במיתה בידי שמים יש מקום לחשבונות עתידיים, ואם עתיד לצאת מהמצרי אדם שיתגייר הרי שמשה לא יכול להמית.

וַיִּיָּף אֶת הַמִּצְרִי וַיִּטְמְנֵהוּ בַּחֹל (ביב)
ומובא במדרש (ילקוט ראובני נב): שאמר הקב"ה למשה: **"הרגת את המצרי, ועכשיו אתה מבקש להיכנס לארץ ישראל! ואינו מובן כלל! ונראה לבאר על פי המבוא בחז"ל (שהש"ר א, מד): מפני מה לא נכנס משה לארץ ישראל? – מפני שסירב בשליחות הקב"ה להיכנס לבתי המצרים בליל מכת בכורות. ואמנם היה למשה תירוץ מדוע נמנע מלהיכנס לבתיהם – הואיל והיה כהן, ומשה סבר שקברי עכו"ם מטמאים, וכיוון ש"פִּי אֵין בֵּית אֲשֶׁר אֵין שָׁם מֵת (יב, ל). אם יכנס – יטמא, ולכן לא רצה להיכנס. אך מכיוון שהרג את המצרי – נפסל בעבודה, כמו שאמרו חז"ל (ברכות לב): "כהן שהרג את הנפש – לא ישא כפיו", ומאחר ופסק מלהיות כהן – שוב אינו יכול לסרב לשליחות הקב"ה להיכנס לבית המצרים. וזה מה שאמר לו הקב"ה: **"הרגת את המצרי" – ושוב אין אתה כהן כיוון שנפסלת בעבודה, וא"כ יכול אתה להיכנס לבית המצרים, ומשום שלא נכנסת וסירבת בשליחותי – תענש ולא תכנס לארץ ישראל (מדרש יהונתן).****

אֶפְרַיִם נֹדַע הַדָּבָר (ביד)
פִּירַשׁ רַש"י: "ומדרשו נודע לי הדבר שהייתי תמה עליו מה חטאו ישראל מכל שבעים אומות להיות נרדים בעבודת פרך אבל רואה אני שהם ראויים לכך". וצריך להבין איזה עבירה כבר ראה משה רבינו? עבודה זרה, גילוי עריות, שפיכות דמים, שאומר שאנו ראויים לכך? אלא, הוא ראה יותר מזה – לשון הרע, שאדם שמדבר לשון הרע מאבד את כל מצוותיו לטובת חברו וחברו מחזיר לו בתמורה את כל העבירות שלו זה לא בדיחה זה מציאות! שהחפץ חיים מביא לזה מקור מהזוהר הקדוש ורבינו בחיי בעל חובות הלבבות.

ואדם יתאר לעצמו שהוא עובד במפעל שהמשכורת גבוהה מאוד אבל בעל המפעל אומר לו תשמע אם אתה תדבר או תשמע כאן מילה אחת ברעת המפעל או פועליו משכורתך הולכת למישהו אחר ואתה גם תשלם את החשבון החשמל של המפעל. איך היית נזהר שלא לדבר וגם לא לשמוע. צריך לדעת ידיעה ברורה שזה

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

בדיוק מה שקורא כשאתה מדבר לה"ר רק קצת יותר כי זה לא משכורת חודשית ולא שנתית זה משכורת של כל החיים. (ובחרת בחיים).

וַיָּמַת מֶלֶךְ מִצְרַיִם וַיֵּאָנְחוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִן הָעֶבְדָּה וַיִּזְעְקוּ וַתַּעַל שׁוֹעַתָם אֶל הָאֱלֹהִים מִן הָעֶבְדָּה (ב,כג)
שאל הגה"ק רבי יצחק מוולוז'ין זצ"ל – מה קרה שרק עכשיו הם נזכרו לבכות, ולפני כן, קודם שמת המלך לא היה להם על מה להיאנח? וכי קודם מצבם היה יותר טוב? אלא התירוץ הוא: כל עוד המלך חי, סברו שרק פרעה זה מתאכזר ליהודים, אבל לכשימות ויקום תחתיו מלך חדש, ישתפר המצב. והנה "וַיָּמַת מֶלֶךְ מִצְרַיִם" ודבר לא נשתנה לטובה, לכן: "וַיֵּאָנְחוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִן הָעֶבְדָּה וַיִּזְעְקוּ" ראו שהייתה תקוותם תקוות שווא, ואכן כל הפרעונים שווים, ורק בורא העולם יוכל להושיעם!...

וַיָּמַת מֶלֶךְ מִצְרַיִם וַיֵּאָנְחוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִן הָעֶבְדָּה (ב,כג)
דרשו חז"ל שפרעה נצטרע, והיה שוחט ילדי ישראל ורוחץ בדמם. אם כן, מדוע בהמשך הפסוק כתוב "וַיֵּאָנְחוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִן הָעֶבְדָּה" היה לומר וַיֵּאָנְחוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִשְׁחִית הַתִּינוּקוֹת? אלא, בני ישראל היו מעותדים להיות משועבדים במצרים ארבע מאות שנה, ומדוע שהו בגלות רק מאתיים ועשר שנים? אלא מבאר בספר "פרשת דרכים": שבמאתיים ועשר שנות הגלות השלימו את כל שנות השיעבוד, כיוון שהיתה כל אשה יולדת ששה בכרס אחת, מתוך כך היו יותר עבדים להשלים את השיעבוד. וכשראו בני ישראל שפרעה שוחט את התינוקות ורוחץ בדמם, חששו שמא ע"י שמתמעטים הילדים, כעת יצטרכו לעבוד יותר כדי להשלים את גזירת ארבע מאות שנה. לכן "וַיֵּאָנְחוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִן הָעֶבְדָּה".

שֶׁל נְעֻלְיָהּ מַעַל רִגְלֶיהָ כִּי הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אֵתָּה עוֹמֵד עָלָיו אֲדַמָּת קֹדֶשׁ הוּא (ג,ה)
על דרך המוסר יש לומר: "שֶׁל נְעֻלְיָהּ" – היינו תשיל מעצמך מה שנועל אותך מלצאת מן ההרגלים הרעים, התאוות והמידות הרעות שברך, כדי שתזכה להתעלות מעל 'רִגְלֶיהָ' – היינו מעל הרגליך, שתזכה לגדול בעבודת המידות, לימוד התורה וקיום המצוות, וכאשר אכן תגדל ברוחניות ותיקון מידותיך דע "כִּי הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אֵתָּה עוֹמֵד עָלָיו אֲדַמָּת קֹדֶשׁ הוּא".

פעם בא יהודי אחד אל הבעל שם טוב הקדוש זיע"א ושאל אותו "רבנו! עד מתי אקיים שולחן שבת בלחם יבש? לא לכבודי חס ושלום אני מבקש, אלא לכבוד בורא עולם אני רוצה לקיים שולחן שבת שבאמת יכבד את הקב"ה!" ענה לו הבעש"ט "מאיפה לך, שמה שעושה לקב"ה נחת מכל העולמות שברא זה לא השולחן שבת עם הלחם היבש שלך?! וזה נרמז ממשיך הבעש"ט בפסוק "שֶׁל נְעֻלְיָהּ מַעַל רִגְלֶיהָ כִּי הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אֵתָּה עוֹמֵד עָלָיו אֲדַמָּת קֹדֶשׁ הוּא" – אל תחכה שהדברים ישתפרו שהמצב יהיה יותר נוח, כִּי הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אֵתָּה עוֹמֵד עָלָיו אֲדַמָּת קֹדֶשׁ הוּא! מהשמים רוצים את עבודת השם שלך דווקא בקושי הזה!

כֹּה תֹאמַר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵי אֲבֹתֵיכֶם אֱלֹהֵי אַבְרָהָם אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב שְׁלַחְנִי אֵלֵיכֶם (ג,טו)
וְאַחַר כֵּן בָּאוּ מִשֵּׁה וְאַהֲרֹן וַיֹּאמְרוּ אֶל פְּרַעֲהַ כֹּה אָמַר ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל שְׁלַח אֶת עַמִּי (ה,א)
ומדוע באמירתם לפרעה שינו משה ואהרן מן הדברים, ואמרו "כֹּה אָמַר ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל", ולא הזכירו את האבות? אלא האמת הלא ידועה, שמצד הדין טרם הגיע זמנם של ישראל להיגאל, ורק ברחמיו הגדולים חישב להם הקב"ה סך ארבע מאות שנה מלדת יצחק, והוציאם עתה. זאת שלא זכות ישראל עצמם, עליהם נאמר: "שהללו עובדי עבודה זרה והללו עובדי עבודה זרה". רק בזכות אבותם. את זאת ציווה הקב"ה שיודיע משה לבני ישראל, שהם עצמם אינם זכאים לגאולה, ואך משום זכות אבות נגאלים הם. לפיכך הזכיר לו בלשון "ה' אֱלֹהֵי אֲבֹתֵיכֶם". אבל לפרעה לא רצו משה ואהרן לגלות סוד זה, שבני ישראל אינם ראויים מצד עצמם לגאולה, לפיכך דברו בשם "אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל" או "אֱלֹהֵי הָעִבְרִים", שמתוך כך יבין כאילו באה הגאולה בזכות ישראל. (רבי ישראל מסלנט זיע"א).

וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה בְּמִדְיָן לֵךְ שָׁב מִצְרַיִם כִּי מָתוּ כָּל הָאֲנָשִׁים הַמְּבַקְשִׁים אֶת נַפְשְׁךָ (ד,יט)
שואלת הגמרא (עבודה זרה ה,א): מי הם האנשים הללו המבקשים את נפשו של משה? ומתרצת הגמרא: שהיו אלה דתן ואבירם. ולכאורה קשה, הרי היו הם עדיין חיים, אלא מתרצת הגמרא שירדו מנכסיהן והעני חשוב כמת (כך הובא גם בנדרים ז,ב. סד,ב). בפירוש דעת זקנים מבעלי התוספות המתיקו רמז לדרשת חז"ל כי המילה "מתו" עולה בגימטריה "ירדו מנכסיהם"! כתב הרב שלמה משה עמאר שליט"א ולפני שנים רבות

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

כשגרתי בחיפה, הייתי מתפלל בליל שבת בביכ"נ בשכונת חליסה, ושם עמנו זקן אחד, מופלג בשנים וביר"ש, והייתי מלווהו אחר התפילה, ובאחת הפעמים, אמר לי למד כתוב "עני חשוב כמת", ודי שיאמר עני כמת. ופירש, דעני שהוא רגיל לפשוט ידו ולבקש די מחסורו, אינו כמת. שכבר רגיל בזה ופשיטת ידו של זה העני היא בעיניו כמו עבודה, ואינו מתבייש בזה כלל וכלל. אבל עני שהוא חשוב, ומתבייש לבקש מאחרים, והוא מצטמק ורע לו, וסובל מחסורו בסתר, הוא חשוב כמת, לזה אמרו עני חשוב, כמת.

מסופר על הגאון רבי יוסף שאול זצ"ל בעל שו"ת שואל ומשיב, שבא אליו עני אחד לבקש נדבה, והגאון ר' יוסף שאול הלך לחדר השני להביא לו כסף, וכאשר בא בחזרה ראה שהעני גנב שעון, ואמר עתה מתורץ לי מה שאמרו חז"ל "עני חשוב כמת", דלכאורה קשה, הרי אנו רואים שהעני אף היותר גדול גם כן, לא ירצה למות. אלא הכוונה היא, כמו שאין רשאים להניח מת להיות יחידי בחדר, שצריך שומר שישמור עליו, כך אין רשאים להשאיר עני יחידי בבית.

באיזו זכות נגאלו אבותינו ממצרים?

מצינו במדרשים כמה זכויות. במ"א נאמר שבזכות ג' דברים נגאלו ישראל ממצרים: על שלא שינו שמם, לשונם, ולבושם, (עיין שיר השירים רבה פ"ד, ויקרא רבה פרשה ל"ב, במדבר רבה פרשה יג אות כ', וכן מדרש תנחומא (בובר) פרשת בלק סימן כ"ה). ואילו במ"א נאמר שבזכות נשים צדקניות נגאלו ישראל – דרש רבי עקיבא: בזכות נשים צדקניות יצאו ישראל ממצרים" (ילקוט שמעוני, תהלים פרק ס"ח, סימן תשצ"ה). היאך מתיישבים הדברים? והנראה לומר ששניהם דבר אחד, שבזכות הנשים צדקניות שביניהם לא שינו בני שמם לשונם ולבושם, שהן התעקשו לשמור על צביון האומה מתוך ההכרה כי רק ע"י שמירת מסורת אבותיהם יהיו מצוינים ולא יתערבו בגוים להיטמע בהם, כך שאותן נשים צדקניות הבטיחו את הגאולה ע"י שמירת שמם, לבושם ולשונם. ועל זה נאמר (משלי לא, י-יא): "אִשֶׁת חַיִל מִי יִמְצָא וְרַחֵק מִפְּנֵינִים מְכָרָהּ, בְּטַח בָּהּ לֵב בְּעֵלָהּ וְשִׁלָּל לֹא יִחָסֵר. שִׁלָּל רֵאשִׁי תִיבוֹת שִׁמְם, לְבוּשָׁם, לְשׁוֹנָם. וּמֵאִדָּךְ גִּיסָא, פִּרְעָה הִרְשַׁע הַבֵּן זֹאת אֵל נָכוֹן, וּבִיקֵשׁ לֹאבֵד שֵׁם וּקְדוּשַׁת יִשְׂרָאֵל וְלֹהֲטָמִיעֵם בְּגוֹיִים, אָמַר אוֹיֵב אֶרְדֹּף אֲשִׁיג אֶחְלֵק שִׁלָּל" (שמות טו, ט), לפרוק עדיים מעליהם, להפרידם משללם. (הגאון חיד"א זצ"ל).

הלא אהרן אחיה הלוי ידעתי פי דבר ידבר הוא וגם הנה הוא יצא לקראתך וראך ושמח בלב (ד, יד) בשעה שהגיע הגאון רבי משה סופר זצ"ל, בעל ה'חתם סופר', לכהן פאר כרבה של פרשבורג, יצאו לקראתו בני העיר וקבלוהו בכבוד מלכים. פתח ה'חתם סופר' ואמר: על הפסוק "הלא אהרן אחיה הלוי ידעתי פי דבר ידבר הוא וגם הנה הוא יצא לקראתך וראך ושמח בלב", דרשו חז"ל שבשכר זה זכה אהרון הכהן לחושן המשפט הנתון על לבו של הכהן הגדול. ויש להבין, מדוע זכה אהרון בשכר זה דווקא לחושן המשפט? אלא – השיב ה'חתם סופר' – מדרך העולם, כאשר מגיע לעיר רב חדש יוצאים אנשי העיר לקראתו, אולם בדרך כלל ישנם גם כאלה המתנגדים למינוי של הרב והם מתחלקים לשלוש קבוצות: יש שאינם יוצאים לקראת הרב ומחרימים כליל את בואו. ויש שאמנם יוצאים לקראתו אך הם מצניעים את מחשבותיהם, עומדים בקצה העם ואינם נדחקים לראות את פני הרב ולתת לו שלום. ויש כאלה היוצאים לקראת הרב ואף מראים לו פנים שוחקות, אולם בלבם הם מלאים עליו עברה וזעם... אלה הם אנשי מרמה! אצל אהרון הכהן לא היה שמץ של כל אחד מאלה שהרי נאמר בו "יצא לקראתך", הרי שהוא מן היוצאים ובאים לקראתך. וכן נאמר בו "וּרְאָךְ" הרי שבבואו לקבל את פניך לא עמד בשולי העם אלא בא לראותך. וכן נאמר בו: "וְשִׂמַח בְּלָבוֹ", הרי ששמחתו היתה שלימה ולא היה בלבו צל של קנאה ותחרות. משום כך – סיים ה'חתם סופר' – זכה הארון לחושן המשפט שהיה מונח על לבו שכן על ידי החושן וה'אורים ותומים' הצפונים בו מתגלים כל הצפונות ומאומה לא נסתר. (וקראת לשבת עונג).

בע"ה זיווג הגון, בריאות פרנסה והצלחה: לשגיא בן מרים, עוז בן מרים, לירון, אמיר וענבל בני פנינה, הדר בת נילי, הילה בת אסתר, מורן בת רותי, אלכסי בן אירנה, הדר בת ויויאן, רות בת אורלי, גיא בן חוה, חמוטל בת ויקטוריה. רפואה שלמה: לציפורה בת מורוור, לציפורה בת מרים, אורלי בת מלכה, אייל בן שרה, שי בן רחל, יחזקאל בן אידה, רבקה בת מסעודה, אלכס בן רימה, יצחק יעקב בן יפה, אילן בן מסעודה, יוסי בן ציפורה, יוסף בן ציפורה. לעילוי נשמת: הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצוק"ל, הרב יוסף שלום בן אברהם אלישיב זצוק"ל, הרב ניסים טולדנו זצוק"ל, ארז בן חיה ז"ל, יוסף מיכאלשוילי בן רפאל ז"ל, חנה בת שמחה ז"ל, דוד אמנו בן מזולה ז"ל, משה בן שושנה ז"ל.